

Kommissionen, bl.a. i en pressemeddelelse umiddelbart efter dommens afsigelse, hvor Kommissionen siger:

This is beyond all doubt an important step forward for European democracy.

Det er jo ikke ligefrem et udtryk for, at man fra Kommissionens side har valgt at fortolke det her indskrænkende.

KL 11.40

Tilsvarende har man faktisk fremlagt sit synspunkt om, at hele otte af de nugældende rammeafgørelser skal ophæves, og at de skal behandles under søjle 1-samarbejdet, og man er allerede i gang, hvad angår en rammeafgørelse om forurening fra skibe, som også justitsministeren var inde på.

Det, jeg vil spørge om, er: Er hr. Svend Auken ikke enig i, at Kommissionen overhovedet ikke deler synspunktet om, at den her dom skal fortolkes indskrænkende?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jo, jeg er helt enig. Kommissionen er vores modpart. Når vi taler om, at vi vil anlægge én fortolkning, så ved vi, at vores modpart er Kommissionen. Den har en anden fortolkning.

Kommissionen har ud over, kan man sige, et institutionsimperialistisk synspunkt, altså et resortsynspunkt om at flytte mere magt over til søjle 1 fra søjle 3, fordi de dybest set jo ikke bryder sig om søjlestrukturen, men ønsker det under søjle 1, har en interesse i, at så meget som muligt bliver fortolket som en del af søjle 1.

Medlemsstaterne, som gerne vil bevare søjlestrukturen, og som derunder gerne vil bevare en suverænitet, herunder kravet om enstemmighed og forslagsret, også for de enkelte medlemsstater under søjle 3, har en anden interesse.

Det, der gør sagen kompliceret, er, at vi, både når det drejer sig om de her almindelige miljøbestemmelser, og når det drejer sig om skibes forurening, så har en anden interesse, som vi nok har fælles med Kommissionen, nemlig at sikre, at landene rent faktisk efterlever de ting, der er vedtaget.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Det er jo netop derfor, at man har vedtaget retsakter, bare under søjle 3-samarbejdet. Det er netop for at sørge for, at der er regler på det her område. Men jeg er glad for, at ordføreren giver mig

ret i, at Kommissionen ikke deler synspunktet om, at dommen skal fortolkes indsnævrende.

Når man så tænker på det uformelle råds møde blandt justitsministrene i januar i år og det formelle, der var i februar i år, hvor man kan sige, at der var en relativ enighed om, at det er et problem, at den her nye konstruktion er opstået, at EU har fået mere magt osv.; når der er sådan en relativ entydig udmelding fra Rådet og man også kan se, hvem der har interveneret i den efterfølgende sag, er det så et udtryk for respekt for en indskrænkende linje, udtryk for respekt for, at det skal være regeringerne, der afgør, hvilken retning samarbejdet skal udvikles i, når der umiddelbart efter anlægges en ny sag, nemlig den, der hedder 440/05? Og det sker altså vel vidende, at der blandt regeringerne jo er en utilfredshed med, at man nu ændrer på retstilstanden, at man forsøger at nedbryde søjlestrukturen. Er det ikke et udtryk for, at man netop fra Kommissionens side er fuldstændig ligeglad med, hvad regeringerne mener?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Vi er modparter. Det er Kommissionen og Parlamentet på den ene side, og så er det de fleste af medlemsstaterne, der bakker Rådet og Rådets juridiske tjenester op, på den anden side. Der er nogle institutionsmagtkampe i det, og der er jo ikke nogen tvivl om – for nu at bruge et folkeligt udtryk – at Kommissionen har fået blod på tanden med den her afgørelse.

Men jeg kan ikke helt skjule med min erfaring som miljøminister, at det altså også er hamrende utilfredsstillende, at vi vedtager regler, der skal efterleves, og at de så f.eks. i Bruxelles, Fællesskabets hovedstad, stadig væk efter 15 år ikke renser deres spildevand osv., selv om der er klare regler om det. Det er da utilfredsstillende, og derfor må man gøre noget, og derfor valgte den daværende danske regering at presse på for at få den her rammeafgørelse.

En rammeafgørelse er selvfølgelig et svagere instrument, så derfor er der en eller anden form for dobbeltholdning. Vi ønsker at holde fast i den restriktive fortolkning. Vi synes alt andet lige i afvejningen af de der to synspunkter, at det er rigtigt at fastholde de enkelte landes suverænitet, og jeg er helt enig med hr. Rune Lund i, at man ikke skal bruge retspraksis til at foregribe forfatningstraktaten, som den er blevet forelagt. Det ville efterlade et uheldigt indtryk.